**Αλεσάντρο Κασόνα, *Τα δέντρα πεθαίνουν όρθια*, Θέατρο Βεάκη, χειμώνας '04-'05**

Παρότι ο Κασόνα (1903-1965) είναι ένας γνωστός Ισπανός συγγραφέας, σύγχρονος του Λόρκα, τα έργα του δεν παίζονται συχνά. Τελευταία αναβίωσαν θεατρικά στη δεκαετία του '60 και του '70 κι έκτοτε παραγκωνίστηκαν κι όχι αδίκως. Πρόκειται για έναν τεχνίτη-συγγραφέα, με γνώση του είδους του "καλογραμμένου" έργου και με ιδιαίτερη μαεστρία στις αφηγηματικές σκηνές. Στοιχεία που δεν εξασφαλίζουν όμως υψηλή ποιότητα.

Το θεατρικό του *Τα δέντρα πεθαίνουν όρθια*, υπολείπεται σε στέρεη δραματουργική δομή και σε εμβάθυνση χαρακτήρων. Αν και ο τίτλος του είναι πρωτότυπος και δυναμικός, το περιεχόμενο είναι χλιαρό, αφελές και χιλιοειπωμένο. Ένα τέτοιο έργο δεν προσφέρει σήμερα τίποτα στο θεατή παρά μόνο δύο ώρες εύκολης συγκίνησης και την αυτοϊκανοποίηση της έγκαιρης διαλεύκανσης της ίντριγκας του έργου.

Ο σκηνοθέτης (Γ. Βούρος) διέκρινε το συγκινησιακό φορτίο του κειμένου και το μετέπλασε με ευστοχία σ' έναν, από σκηνής εκπεμπόμενο, ατμοσφαιρικό λυρισμό. Άνετη και ζυγισμένη συνολικά η σκηνοθετική του καθοδήγηση. Με εξαίρεση το ρόλο της γραμματέας (Σαλίνα Γαβαλά), η οποία ως φαίνεται εξόκειλε υποκριτικά. Έφτιαξε έναν τύπο κόντρα στα σκηνικά δρώμενα, τα οποία απαιτούσαν για το ρόλο της ιδιαίτερη αυστηρότητα και σοβαρότητα. Σίγουρα, δεν πρόκειται για πρωτοβουλία της ηθοποιού, αλλά για επιλογή του σκηνοθέτη!

Αποκαλυπτική η Εβελίνα Παπούλια (Ισαβέλα), με τις λεπτές συναισθηματικές της διακυμάνσεις πλημμύρισε με χάρη τη σκηνή. Δίπλα της ο Γ. Βούρος (Αντόνιο) κινήθηκε με άνεση και ευελιξία. Σταθερή κι αναλλοίωτη υποκριτική αξία ο Ιάκωβος Ψαρράς (Μπαλμπόα), ο οποίος πλούτισε τη σκηνή με την ελεγχόμενα εκφρασμένη ευαισθησία του, με τη γλυκύτητά του και την ευδιάκριτη υποκριτική του ωριμότητα. Αξέχαστη φιγούρα. Η Μάρθα Βούρτση (Γιαγιά) έπλασε με δεξιοτεχνία μια υπερήφανη και αγέρωχη συμπαθητική γιαγιά. Υπερέβαλλε όμως σε αυτοσυγκράτηση συναισθημάτων και στέρησε το ρόλο από τους χυμούς του που, έστω και υποδορίως, κυλούν. Με μέτρο και χωρίς καταφυγή στο γραφικό απέδωσε το ρόλο του ο Χρήστος Ευθυμίου (Μαυρίκιος). Χαριτωμένες κι ευφρόσυνες πινελιές οι: Γιώργος Χαλεπλής (πάστορας, κυνηγός) και Στάθης Νικολαΐδης (ταχυδακτυλουργός, ζητιάνος). Σωστή η Αδριανή Τουντοπούλου (Γενοβέφα).

Ο λόγος (απόδοση Γ. Βούρος) λιτός και εύληπτος. Τα κοστούμια (Χριστίνα Κωστέα) με την απαλή χρωματική τους παλέτα και με την απλότητά τους πρόσφεραν μια ζεστή και ήρεμη εικόνα, ενώ το σκηνικό του δεύτερου μέρους ήταν καλύτερο από το πρώτο. Οι φωτισμοί (Αλέκος Αναστασίου) αναιμικοί, χωρίς έμπνευση.

Το θεατρικό αυτό έργο απευθύνεται αποκλειστικά στο *θυμικό* έχοντας εξο-

βελίσει πλήρως τη *διάνοια*. Και ως τέτοιο είναι μονοσήμαντο κι ελλιπές. Η παράσταση αποζημιώνει όμως με τις ερμηνείες της!